

N.K. JEMISIN

FANTASY MASTERS

N.K. JEMISIN

CELE O SUTĂ DE MII DE REGATE

Traducere din limba engleză
de Radu Haulică

 PALADIN

Colecție coordonată de Michael Haulică
Redactori: Ela-Evelina Jianu, Iulia Pomagă
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Monica Manolache
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEMISIN, N. K.

Cele o sută de mii de regate / N. K. Jemisin; trad. de Radu Haulică. -
București: Paladin, 2016

ISBN 978-606-8673-11-0

I. Haulică, Radu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

N.K. Jemisin
The Hundred Thousand Kingdoms
Copyright © 2010 N.K. Jemisin

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

1. Bunicul

Nu mai sunt cea de odinioară. Ei mi-au făcut asta, m-au sfâșiat și mi-au smuls inima. Nici nu mai știu cine sunt.

Trebuie să încerc să-mi amintesc.

Poporul meu spune povești despre noaptea în care m-am născut. Se spune că mama și-a încrucișat picioarele în timpul travaliului și a luptat cu toată puterea ei să nu mă aducă pe lume. M-am născut totuși. Nu te poți împotrivi firii. Dar nu mă miră deloc faptul că ea a încercat.

Mama era moștenitoarea clanului Arameri. La un bal organizat pentru mica nobilime – genul de eveniment care se organizează o dată la zece ani, ca o favoare nesinceră, pentru a le crește stima de sine – tatăl meu a îndrăznit să-i ceară mamei un dans, iar ea a binevoit să i-l ofere. M-am întrebat deseori ce a spus și a făcut în acea seară ca s-o determine să se îndrăgostească de el atât de deplin, încât să renunțe în cele din urmă la poziția ei pentru a fi împreună. Este ca în marile povești de dragoste, nu-i așa? Foarte romantic. În povești, un asemenea cuplu trăiește fericit până la adânci bătrâneți. Poveștile nu spun însă ce se întâmplă când cea mai puternică familie din lume este ofensată de căsătoria lor.

Dar mă îndepărtez de subiect. Cine sunt eu totuși?
A, da.

Numele meu este Yeine. Conform tradiției poporului meu, sunt Yeine dau she Kinneth tai wer Somem kanna Darre, ceea ce înseamnă că sunt fiica lui Kinneth și că fac parte din tribul Somem al poporului darrez. Triburile nu înseamnă mai nimic în zilele noastre, dar, în vremea dinaintea Războiului Zeilor, erau importante.

Am nouăsprezece ani. Sunt, sau mai bine spus eram, căpetenia poporului meu, numită *ennu*. Conform tradiției dinastiei Arameri, din rasa amn, sunt baroneasa Yeine Darr.

La o lună după moartea mamei, am primit o scrisoare de la bunicul meu, Dekarta Arameri, care mă invita să vizitez reședința familiei. Pentru că o invitație de la un Arameri nu se poate refuza, am pornit la drum. Am călătorit aproape trei luni de pe continentul Nordului Îndepărtat până în Senm, traversând Marea Căinței. În ciuda relativei sărăcii a Darrului, am călătorit în lux tot drumul, mai întâi cu palanchinul, apoi cu o corabie, și, în cele din urmă, cu dili-gența. Dar nu pentru că ar fi fost alegerea mea. Consiliul Războinicelor din Darr, care spera din toată inima că am putea reuși să intrăm din nou în grațiile dinastiei Arameri, a considerat această extravaganță necesară. Se știe că amnii respectă bogăția ostentativă.

După lunga călătorie, am ajuns la destinație în toiul solștiului de iarnă. Când vizitiul a oprit dili-gența pe un deal din afara orașului, chipurile pentru a adăpa caii, dar mai degrabă pentru că era localnic și-i plăcea să-i lase pe străini cu gura căscată, am zărit pentru întâia oară inima Celor O Sută de Mii de Regate.

Există un trandafir, vestit în Nordul Îndepărtat (aceasta nu este o abatere de la subiect), numit trandafirul-de-altar. Nu numai că petalele i se deschid într-o radiere de alb perlat, dar de obicei îi crește o altă floare, incompletă, la baza

tulpinii. În forma lui cea mai prețuită, trandafirul-de-altar are un șir de petale supradimensionate care împodobesc pământul. Cele două flori înfloresc în tandem, capul purtător de semințe și fusta de petale, splendoare atât deasupra, cât și dedesubt.

Acesta era orașul numit Văzduh. La nivelul solului, întinzându-se pe un munte, sau pe un deal mai mare, orașul era un cerc de ziduri înalte, toate de un alb strălucitor, conform decretului Arameri. Deasupra orașului, mai mic, dar mai scânteietor, perla tuturor construcțiilor, ascuns ocazional de nori goniți de vânt, se afla palatul – numit de asemenea Văzduh și poate meritându-și mai mult numele. Știam că exista o coloană extrem de subțire care susținea masiva construcție, dar de la distanța aceea îmi era imposibil să o văd. Palatul plutea deasupra orașului, legat spiritual de oraș, ambele atât de nepământene în frumusețe, încât mi-a stat inima în loc privind-le.

Trandafirul-de-altar este neprețuit pentru că e o raritate a naturii. Cele mai faimoase specii sunt puternic încrucișate între ele. Totul a început cu o mutație pe care un iscusit crescător de plante a considerat-o valoroasă. Mirosul florii principale, plăcut pentru noi, este de fapt dezgustător pentru insecte, așa că trandafirii trebuie polenizați manual. Floarea secundară este responsabilă cu extragerea substanțelor nutritive esențiale pentru fertilitatea plantei. Semințele sunt rare. La fiecare sămânță care ajunge să crească și să devină un trandafir-de-altar perfect, alte zece semințe se transformă în plante care trebuie distruse din cauza hidoșeniei lor.

La porțile Văzduhului (ale palatului, de data asta) am fost întoarsă din drum, dar nu din motivele la care mă așteptam. Mi s-a spus că bunicul nu era în palat. Lăsase însă instrucțiuni în eventualitatea sosirii mele.

Văzduhul este căminul familiei Arameri, așa că afacerile nu se discută niciodată acolo. Asta pentru că, oficial, nu ei conduc lumea. Consorțiul Nobililor o face, cu asistența binevoitoare a Ordinului lui Itempas. Consorțiul se întrunește în Salon, o clădire grandioasă, imensă – cu pereți albi, desigur – care se găsește între o sumedenie de alte clădiri administrative de la baza palatului. E foarte impresionant și ar fi încă și mai și, dacă nu s-ar afla chiar în umbra elegantă a Văzduhului.

Am intrat și le-am spus funcționarilor Consorțiului cine sunt. Au fost foarte surprinși să mă vadă, dar s-au arătat foarte politicoși. Unul dintre ei – un asistent nou angajat, din câte am înțeles – a fost rugat să mă escorteze până în încăperea principală, unde întrunirea zilei se afla în plină desfășurare.

Făcând parte din mica nobilime, fusesem dintotdeauna binevenită să asist la adunările Consorțiului, dar nu mi se păruse niciodată că ar fi avut vreun sens. Pe lângă cheltuiala și lunile de călătorie necesare pentru a participa, Darrul era pur și simplu prea mic, prea sărac și neînsemnat pentru a avea vreo influență, chiar și fără abdicarea mamei mele care să contribuie la defăimarea întregului nostru popor. Cea mai mare parte din Nordul Îndepărtat este considerată înapoiață. Doar cele mai mari națiuni sunt suficient de prestigioase sau dețin destulă avere pentru a-și face vocile auzite printre semenii noștri nobili. Așa că nu am fost deloc surprinsă să aflu că locul meu rezervat din incinta Consorțiului – într-o zonă întunecată, după o coloană – era deja ocupat de un delegat suplimentar al unuia dintre popoarele de pe continentul Senm. Bâlbâindu-se jenat, asistentul mi-a spus că ar fi fost groaznic de nepoliticos din partea mea să-l ridic pe acest om, care era în vârstă și avea probleme la genunchi. Poate că aş putea să stau în picioare? Din moment ce tocmai petrecusem multe ore înghesuită într-o diligență, am fost mai mult decât bucuroasă să accept.

Asistentul m-a condus spre marginea camerei Consorțiului, de unde chiar aveam o privesc bună asupra celor ce se întâmplau. Camera Consorțiului era împodobită magnific, cu marmură albă și lemn negru, somptuos, care probabil provenea din pădurile Darrului, din vremurile bune. Nobilii, vreo trei sute în total, stăteau pe scaune confortabile și de-a lungul lojilor de la etaj. Asistenți, paji și scribi stăteau pe margine la fel ca mine, gata să aducă documente sau să îndeplinească ordine, după nevoie. În capătul încăperii, supraveghetorul Consorțiului stătea pe un podium minuțios lucrat, indicând spre membrii adunării când aceștia manifestau dorința de a lua cuvântul. Se părea că avea loc o dispută referitoare la drepturile asupra apei pe undeva printr-un deșert; erau implicate cinci țări. Niciunul dintre participanții la conversație nu a vorbit când nu era rândul lui. Nimeni nu și-a pierdut cumpătul. Nu au existat niciun fel de comentarii răutăcioase sau insulte voalate. Totul s-a desfășurat foarte ordonat și politicos, în ciuda dimensiunii adunării și a faptului că majoritatea celor prezenți erau obișnuiți să vorbească după bunul-plac printre oamenii lor.

Acest comportament exemplar se datora în mare parte monumentului aflat pe un soclu, în spatele podiumului supraveghetorului: o statuie în mărime naturală a Tatălui Văzduhului, într-una dintre ipostazele Lui cele mai cunoscute, Invocarea Rațiunii Muritorilor. E greu să vorbești neîntrebat, cât timp privirea aceea aspră e ațintită asupra ta. Dar mi se părea că și mai represivă era privirea aspră a omului care stătea lângă statuie, într-o lojă. Nu-l puteam vedea prea bine de unde mă aflam, dar era un bărbat în vârstă, îmbrăcat somptuos și flancat de un altul mai tânăr, blond, de o femeie cu părul închis la culoare și de câțiva servitori.

Nu era greu să ghicești identitatea bărbatului, cu toate că nu purta coroană, gărzile nu erau vizibile și nimeni din anturajul lui nu spusese nimic în timpul adunării.

— Bună, bunicule, am murmurat mai mult pentru mine și i-am zâmbit din celălalt capăt al încăperii, deși știam că nu avea cum să mă vadă.

Pajii și scribii mi-au aruncat priviri piezișe tot restul după-amiezii.

Am îngenuncheat în fața bunicului, cu capul plecat, auzind chicote de râs în jurul meu.

Nu, stai.

Au fost odată trei zei.

Doar trei, adică. Acum sunt zeci, poate sute. S-au înmulțit ca iepurii. Dar odată erau doar trei, cei mai puternici și mai impunători dintre toți: zeul zilei, zeul nopții și zeița amurgului și a zorilor. Sau lumină, întuneric și umbrele dintre ele. Sau ordine, haos și echilibru. Nimic din toate acestea nu mai contează, pentru că unul dintre ei a murit, altul este ca și mort, iar ultimul rămas e singurul important.

Clanul Arameri își capătă puterea de la acest ultim zeu, numit Tatăl Văzduhului, Strălucitorul Itempas. Strămoșii familiei Arameri erau preoții Lui cei mai devotați. I-a recompensat dăruindu-le o armă atât de puternică, încât nicio armată nu-i putea sta în cale. Și ei au folosit această armă – arme, mai degrabă – pentru a deveni stăpânii lumii.

Acum e mai bine. Așadar.

Am îngenuncheat în fața bunicului, cu capul plecat, punându-mi cuțitul pe podea.

Ne aflam în Văzduh, mutați aici după întrunirea Consortiului, prin magia Porții Verticale. Imediat după sosire am fost convocată în sala de audiențe a bunicului, care semăna cu o sală a tronului. Încăperea era aproape

circulară, pentru că cercurile sunt sacre pentru Itempas. Tavanul boltit îi făcea pe curteni să pară mai înalți – în mod inutil, din moment ce amnii sunt oricum un popor înalt, comparativ cu al meu. Înalți și palizi și întotdeauna semeți, semănând mai degrabă cu niște statui ale unor oameni decât cu oameni din carne și oase.

– Prea Înalt Stăpân Arameri, am început. Sunt onorată să mă aflu în prezența ta!

Auzisem chicoteli când am intrat în încăpere. Acum s-au auzit din nou, înăbușite de mâini, de batiste și evantaie. Îmi aminteam de stoluri de păsări, cuibărindu-se în coroanele copacilor din pădure.

În fața mea se afla Dekarta Arameri, regele neîncoronat al lumii. Era foarte bătrân, poate cel mai bătrân om pe care-l văzusem vreodată. Dar având în vedere că amnii trăiesc de obicei mai mult decât poporul meu, nu e de mirare că mi se părea așa vârstnic. Părul lui rar albise complet, iar trupul îi era într-atât de sfrijit și încovoiat, încât jilțul înalt, de piatră, pe care stătea – nu i se spunea niciodată „tron“ – părea să-l înghită cu totul.

– Nepoată, a glăsuț, și chicotele au amuțit.

Liniștea era atât de apăsătoare, încât mi se părea că o puteam atinge. Era conducătorul clanului Arameri, și cuvântul lui era lege. Nimeni nu se așteptase să mă recunoască drept rudă, cu atât mai puțin eu.

– Ridică-te! mi-a spus. Lasă-mă să te văd mai bine!

Așa că m-am ridicat, recuperându-mi și cuțitul, din moment ce nu mi-l luase nimeni. Liniștea s-a prelungit.

Nu am o înfățișare prea interesantă. Lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi moștenit trăsăturile celor două neamuri din care provin într-o combinație mai fericită – înălțimea amnilor și voluptatea darrezilor, de exemplu, sau păr des și drept darrez, cu pigmentul palid al amnilor. Am ochi de amn: de un verde-palid, mai degrabă inexpresivi decât frumoși. În rest, sunt scundă și ștearsă, cu pielea cafenie ca

lemnul pădurii, și am o claie de păr cârlionțat. Din cauză că mi-e foarte greu să-l îngrijesc, îmi port părul tuns scurt. Mi se întâmplă uneori să fiu confundată cu un băiat.

Pe măsură ce liniștea se prelungea, l-am văzut pe Dekarta încruntându-se. Am observat că avea pe frunte un fel de semn ciudat: un cerc perfect, negru, de parcă cineva ar fi cufundat o monedă în cerneală și i-ar fi așezat-o pe piele. De fiecare parte se afla un semn unghiular, ca o paranteză care adăpostea cercul.

— Nu arăți deloc ca ea, mi-a spus în cele din urmă. Dar bănuiesc că asta nu are importanță. Viraine?

Ultimul apelativ fusese adresat unui bărbat care stătea între curteni, cel mai aproape de jilț. Pentru o clipă, mi s-a părut că era la fel de vârstnic, apoi mi-am dat seama că mă înșelasem. Cu toate că părul îi era complet alb, se afla doar la a patra decadă a vieții. Și el avea un semn în frunte, cu toate că al lui era mai puțin elaborat decât al lui Dekarta: avea doar cercul negru.

— Nu e o cauză pierdută, a zis Viraine, încrucișându-și brațele. Nu se poate face nimic în legătură cu înfățișarea. Mă îndoiesc că până și machiajul ar ajuta-o cu ceva. Dar dacă o îmbrăcăm într-o ținută civilizată, ar putea să pară... aristocrată, cel puțin.

Și-a mijit ochii, analizându-mă în amănunțime. Cele mai bune haine darreze ale mele, o vestă lungă din blană albă de zibetă și pantalonii strâmți, lungi până la gambe, au obținut doar un oftat din partea lui Viraine. (Îmbrăcăminte mea atrăsese priviri ciudate și la Salon, dar nu-mi dădusem seama că era *într-atât* de nepotrivită.) Mi-a examinat fața atât de mult timp, încât m-am întrebat dacă ar trebui să-i arăt și dinții.

În schimb, mi i-a arătat el pe ai lui, zâmbindu-mi.

— A învățat-o maică-sa. Uite cum nu arată nicio urmă de frică sau resentiment, nici măcar acum.

— Va fi potrivită, atunci, a spus Dekarta.

— Potrivită pentru ce, bunicule? l-am întrebat.

Tensiunea din încăperea a devenit și mai apăsătoare, expectativă, cu toate că mă numise deja „nepoată”. Fusesse, desigur, oarecum riscantă că îndrăznisem să mă adresez în același mod familiar. Bărbații puternici sunt sensibili în legătură cu cele mai ciudate lucruri. Dar mama mă educase într-adevăr bine, așa că știam că merita riscul, pentru a mă ridica în ochii curții.

Pe chipul lui Dekarta Arameri nu se citea nicio expresie. Nu l-am putut descifra.

— În calitate de succesor, nepoată. Intenționez să te numesc în această calitate chiar astăzi.

Liniștea a devenit mormântală, la fel de neclintită ca jilțul bunicului meu.

Am crezut că era o glumă, dar nu a râs nimeni. Asta m-a făcut să-mi dau seama că vorbise serios: șocul complet și oroarea de pe fețele curtenilor, în timp ce se holbau la cârmuitorul lor. Mai puțin cel numit Viraine. El mă țintuia cu privirea.

Mi s-a părut că s-ar fi convenit să răspund cumva.

— Ai deja succesori, i-am spus.

— Nu e pe atât de diplomată pe cât ar putea fi, a zis Viraine pe un ton sec.

Dekarta l-a ignorat.

— Ce-i drept, mai sunt alți doi candidați, mi-a spus el. Nepoata și nepotul meu, Scimina și Relad. Verii tăi de gradul doi.

Auzisem de ei, bineînțeles. Toată lumea auzise. În permanență se zvonea, când despre unul, când despre altul că va deveni căpetenia clanului, cu toate că nimeni nu știa cu certitudine care dintre ei va fi acela. *Amândoi* erau o posibilitate care nu-mi trecuse prin cap.

— Dacă îmi permiți, bunicule, am spus cu grijă, deși era imposibil să fii precaut în această conversație, cu tot cu mine ar fi cu doi moștenitori în plus!

Ochii îl făceau pe Dekarta să pară atât de bătrân, aveam să realizez mult mai târziu. Nu-mi puteam da seama ce culoare avuseseră cândva. Vârsta îi decolorase și-i încețosase până aproape de alb. Acei ochi ascundeau vieți întregi, niciuna dintre ele fericită.

— Desigur, mi-a răspuns. Dar cred că asta o să facă întreaga competiție mai interesantă.

— Nu înțeleg, bunicule.

Și-a ridicat mâna într-un gest care ar fi fost încărcat de grație odinioară. Dar acum îi tremura cumplit.

— E foarte simplu. Am numit trei moștenitori. Doar unul dintre voi va reuși să fie urmașul meu în cele din urmă. Ceilalți doi se vor omorî cu siguranță unul pe altul sau vor fi omorâți de cel victorios. Cât despre cine trăiește și cine moare, asta rămâne să hotărâți voi, a spus ridicând din umeri.

Mama mă învățase să nu arăt niciodată că mi-e frică, dar sentimentele nu pot fi stăpânite atât de ușor. Am început să transpir. Fusesem ținta unui asasinat o singură dată în viață. Avantajul faptului că sunt moștenitoarea unei națiuni atât de mici și sărace este că nimeni nu vrea să-mi ia locul. Dar acum urmau să fie încă doi care voiau asta. Lordul Relad și lady Scimina erau mai bogați și mai puternici decât îmi puteam imagina în cele mai fanteziste închipuiri. Își petrecuseră întreaga viață uneltind unul împotriva altuia, cu scopul de a conduce lumea. Și acum, iată-mă pe mine amestecată în bătălia lor: o necunoscută, lipsită de resurse și cu puțini prieteni.

— Nu poate fi vorba despre vreo decizie, am spus.

Spre mândria mea, vocea nu mi-a tremurat deloc.

— Și nici despre vreo competiție! am continuat. Mă vor ucide imediat, apoi se vor întoarce iar unul împotriva celuilalt.

— Și asta este posibil, mi-a răspuns bunicul.

Nu mă puteam gândi la nimic care să mă salveze din această situație. Era nebun, asta era limpede. Altfel de ce să vrea să transforme cârmuirea lumii în premiul unei competiții? Dacă murea a doua zi, Relad și Scimina urmau să despice pământul în bucăți între ei. Crimele nu ar fi conținut timp de zeci de ani. Și n-avea de unde să știe ce fel de conducător aș fi fost eu. Aș fi putut fi o netoată. Dacă printr-o șansă imposibilă reușeam să ajung pe tron, exista riscul să cufund Cele O Sută de Mii de Regate într-un vârtej de proastă cârmuire și suferință. Trebuia să fie conștient de asta.

Nimeni nu poate să contrazică un nebun. Dar uneori, cu noroc și cu binecuvântarea Tatălui Văzduhului, nebunia poate fi înțeleasă.

— De ce?

A dat din cap de parcă ar fi așteptat întrebarea mea.

— Mama ta m-a privat de un urmaș când a părăsit familia. Tu vei plăti datoria ei.

— A murit acum patru luni, am izbucnit. Chiar vrei să te răzbuni pe o femeie moartă?

— Asta nu are nicio legătură cu răzbunarea, nepoată. Este vorba de datorie.

A făcut un gest cu mâna stângă și un alt curtean a ieșit din mulțime. Spre deosebire de primul bărbat – mai mult, spre deosebire de majoritatea curtenilor ale căror fețe le puteam vedea – semnul de pe fruntea acestui bărbat era o semilună răsturnată, ca un fel de încruntare exagerată. A îngenunchat în fața platformei care susținea jilțul lui Dekarta, iar coada lui împletită, roșcată, lungă până la brâu, i-a căzut peste umăr și a atins podeaua.

— Nu cred că mama ta te-a învățat ce înseamnă datoria, mi-a spus Dekarta peste capul plecat al bărbatului. A abandonat-o pe a ei pentru a-și pierde vremea cu sălbaticul ăla lingușitor. Am permis asta – o indulgență pe care am regretat-o. Așa că voi alina acest regret prin includerea ta în

competiție, nepoată. Fie că supraviețuiești, fie că mori, este irelevant. Ești o membră a clanului Arameri și, ca fiecare dintre noi, ai o datorie față de acest nume.

Apoi a făcut un semn cu mâna către bărbatul cu păr roșcat.

— Pregătește-o cât poți mai bine!

Nu a mai spus nimic altceva. Bărbatul roșcat s-a ridicat și a venit lângă mine, șoptindu-mi că ar trebui să-l urmez. L-am ascultat. Așa a luat sfârșit prima întrevedere cu bunicul meu și așa a început și prima mea zi ca membră a familiei Arameri. Nu a fost cea mai rea dintre zilele care aveau să urmeze.